

Йордан Стубел

Кукурмяк

Присмехулник кукуряк
кривна весело калпак.
И зашега по ливади,
по поляни и грамади.
Шеговит, подканя, буди
буболечки, пеперуди,
дребни, мънички мушички
и врабци и пойни птички.

Като ходи, виком вика
бледожълтата иглика,
ту овчарската торбица,
на синчеца годеница
и лютичето засмено
да излезе на зелено.
Че реки запяха бистри
и гората се разлисти.

Тънко писна кукуряка:
„Няма време да се чака!“
Но гласа му чуха всички,
и деца и пойни птички,
животинки и мушици,
все напети хубавици.
И разцъфнаха цветята
по горите и полята...
Чак тогава кукуряка
позасука си мустака,
и запя, засмян, унесен
пролетната чудна песен...

КРАЙ

© Йордан Стубел

Източник: <http://children.librousse.bg>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12300>]